

[Kjørulff-Schmidt.]

tilvejebragt: i den praktiske daglige politik er der kun nuanceforskelle.

I folketingssamlingen fra januar til oktober sidste år var der her i salen 197 afstemninger ved tredjebehandlinger; kun 4 gange af de 197 stemte venstre imod regeringen. I finansudvalgets arbejde er tendensen den samme: der var i samme periode 299 afstemninger; 7 gange stemte venstre imod socialdemokratiet. Derfor må venstres vælgere realistisk gøre sig klart, at det er en illusion at tro, at venstre repræsenterer et liberalt alternativ til socialdemokratiet, når det kommer til den praktiske daglige politik, og derfor er der heller intet mærkeligt i, at venstre støtter dette lovforslag.

Når det er blevet ændret, skyldes det først og fremmest den meget store indsats, der er gjort fra branchen, fra forbrugergrupper, andelsvirksomheder og mange andre ud over hele landet, som har påvist forslagets fejl. Vi har også fra mit partis side under udvalgsarbejdet forsøgt at gøre et stykke arbejde med at prøve at få frem dokumentation og vurderinger, som måske kunne samle et ikke-socialistisk flertal imod lovforslaget. Det er forkert, når hr. Karl-skov Jensen siger, at vi har ført gold politik. Jeg tror, at halvdelen eller mere end halvdelen af de spørgsmål, der er stillet under udvalgsarbejdet, er stillet af fremskridtspartiet, fordi vi virkelig har ønsket en grundig og saglig bearbejdning af dette lovforslag.

Det har ikke kunnet lade sig gøre at samle et ikke-socialistisk flertal imod dette skadelige lovforslag; det eneste, der var realistisk mulighed for at komme igennem med, var ønsket om visse lempelser. Dem stemmer vi for, men ud fra vores liberale samfundsopfattelse vil vi ved lovforslagets tredje behandling naturligvis stemme imod det.

Lone Dybkjær (RV):

Det radikale venstre har i sin mindretalsindstilling nævnt, at vi finder, regeringen har grebet energilovgivningen galt an. Regeringen fortsætter med at lovgive for detaildele inden for denne sektor, som om vi ikke havde haft nogen energikrise overhovedet. Hvis ikke man havde vidst det før denne energikrise, måtte man i hvert fald efter denne energikrise vide, at det er en overordnet planlægning, der skal til, hvis vi skal håndtere situationen inden for denne sektor på en fornuftig måde. Den dag i dag, mere end 2 år efter energikrisen, ved vi

stadig ikke, hvad regeringen forestiller sig på dette område.

Netop fordi denne planlægning mangler, bliver det helt meningsløst at gennemføre denne ellov, som der unægtelig fra elværkskredse har været megen modstand imod. Hvis man skal gennemføre en lovgivning, som der protesteres imod fra den befolkningsgruppe, de erhvervsudøvere, som loven direkte berører, så skal det i det mindste være sådan, at loven er til gavn for nogle andre, at loven fjerner nogle urimeligheder eller noget tilsvarende. Og man må egentlig nok spørge: hvem er denne lovgivning til gavn for, og hvad vil man egentlig opnå med at gennemføre denne lovgivning?

Venstre og socialdemokratiet har jo ikke bestilt andet end at forsikre, at elseskaberne har gjort det godt, og at det sandelig ikke er for at genere dem, at man vil gennemføre loven. Jeg synes på en vis måde, de to partier skylder os at sige, hvad det er, de vil opnå med denne lovgivning sådan mere i detaljer end blot ved at fortælle, at det er nogle styringsinstrumenter, hvilke ændringer i den bestående struktur man regner med at få ved denne lov, og hvilke steder man vil gøre det anderledes end i dag. Hvilke priser vil man ændre, hvilke strukturer vil man ændre osv.?

Så vidt jeg kan se, er dette lovforslag endt med at blive lovgivning for lovgivningens skyld. Jeg mener, at om ikke andet så burde man have lært af valget i 1973, at det mindste, man kan gøre, er at være ærlig over for befolkningen og fortælle, hvad det er, man vil med sin lovgivning.

Jeg skal blot kommentere 3 dele af lovgivningen, nemlig bevillingssystemet, prisfastsættelserne og de energipolitiske foranstaltninger.

Et energibevillingssystem har efter vores opfattelse berettigelse, når det drejer sig om kernekraftproblemerne. Når det drejer sig om andre forsyningskilder, mener vi i det radikale venstre faktisk ikke, det er nødvendigt at etablere et bevillingssystem på nuværende tidspunkt.

Det andet er spørgsmålet om prisfastsættelse. Det er naturligvis klart, at priserne inden for denne sektor ikke kan være frit svævende, men det er der jo heller ikke tale om; ofte er der tale om virksomheder, der ikke har noget udbytte, og jeg tror, man med gode resultater kunne have forhandlet sig frem til en fornuftig ordning på dette område.

Det tredje er så de energipolitiske foranstalt-